

Ik leun met mijn onderarmen op de roestvrijstalen bar, mijn buik iets ingetrokken, mijn billen naar achteren. Mijn sporttopje heeft een rits aan de voorkant, die heb ik een stukje opengetrokken, niet te ver, het moet er niet goedkoop uitzien, maar ver genoeg, ver genoeg. Door de getinte glazen pui valt honinggeel licht, zachtjes snorren de roeimachines, af en toe klinkt het geluid van gewichten die tegen elkaar tikken of een halterstang die al te energiek wordt neergelegd, hier gekreun, daar gesnuif, verder is het rustig, vredig.

Hij is klaar met zijn training, dept zijn nek droog met een handdoek, loopt naar me toe, gaat op een van de barkrukken zitten, zijn ademhaling nog snel, zijn poriën open, slechts een korte blik op het menubord, dan weer op mij.

‘Maak je een Muscle Hustle voor me?’ vraagt hij met een nonchalante waaruit ik niet kan opmaken of hij het cool vindt om een shake met die naam te bestellen of gênant.

‘Natuurlijk,’ zeg ik. Warm, waarderend, bijna met een knipoog, maar niet meer dan bijna.

Ik draai me om. Het proteïnepoeder staat in het onderste kastje, waar ik het speciaal voor dit doel heb neergezet. Ik buk zonder door mijn knieën te gaan, weet dat hij naar mijn achterwerk kijkt dat zich rondt in de beweging, weet dat hij fantaseert over die lange gestrekte benen die over zijn schouders liggen, een druppel zweet die van zijn voorhoofd op het mijne valt.

Kleine *hair flip* als ik weer overeind kom, ik sla mijn ogen naar hem op.

‘En, ging het goed vandaag?’ vraag ik, terwijl ik de sojamelk in de blender schenk en het poeder erbij schep.

Hij lacht. Zo’n lach die wil zeggen: schatje, we weten toch allebei hoe dit werkt. Maar mijn face: poker. Als hij alsnog een antwoord lijkt te willen geven, draai ik aan de knop, crush het ijs, luid en wreed. Zwijgend schenk ik de shake in, traag stroomt hij van kan naar glas.

‘Proost,’ zeg ik met een glimlach, en ik schuif zijn Muscle Hustle over de bar.

Hij knikt. Zo’n knik die wil zeggen: helemaal prima, ik heb het begrepen. Zijn adamsappel beweegt met elke slok op en neer.

Later veeg ik de natte kringen weg die zijn glas heeft achtergelaten, kijk hem na als hij naar de kleedkamers vertrekt, span mijn buikspieren aan, trek mijn schouders naar achteren. Nooit eerder heb ik zo van een baan gehouden als van deze.

EERSTE SET

Ferhat liet niets merken. Hij zat achter zijn bureau, zei niets over mijn piekhaar of de muffe lucht die om me heen hing en stelde de gebruikelijke vragen: sterke punten, zwakke punten, of ik mezelf een teamplayer zou noemen en waarom ik ineens de overstap naar de fitnessbranche wilde maken.

Fitness, zei ik met een serieus gezicht, was altijd al mijn passie geweest. De band van mijn broek spande over mijn blubberbuik, mijn hartslag was nog steeds te hoog – derde verdieping, trappen. Ferhat knikte, draaide een balpen tussen zijn vingers in het rond, zei uiteindelijk: goed, en toen nog een keer: goed.

Vallende spelden, krekels.

Ferhat krabde aan zijn achterhoofd, klikte met zijn pen, schraapte zijn keel. Hij wilde me niet in verlegenheid brengen, draaide hij om de hete brij heen, het was alleen zo, goed, begrijp me alsjeblieft niet verkeerd, maar zijn team, dat moest deze plek in zekere zin, nou ja, ook *belichamen*, dus fitness en wellness en gezondheid en alles ook zelf *uitstralen*. De lifestyle *voorleven*. Of ik snapte wat hij bedoelde?

Ik vermoedde wat hij bedoelde. Mijn hoofdhuid jeukte. Zweet verzamelde zich tussen mijn borsten. Ineens had ik

het gevoel dat ik naakt was, niets dan huid, geen zakken, geen mouwen, en toen flapte ik het eruit.

‘Ik ben net bevallen.’

21

22

23

We keken elkaar aan, mijn linkerooglid trilde.

Bevallen, had ik gezegd, bevallen, niet: ik heb pas een kind gekregen, zoals een normaal mens het zou hebben uitgedrukt. Bovendien: het was niet waar. Alleen kon ik geen andere reden bedenken waarom dat met die belichaming niet lukte. En jekte niet iedereen tijdens een sollicitatiegesprek?

Mijn kleintje was drie maanden oud, hoorde ik mezelf verder praten, de vader was 'm gesmeerd, de alimentatie te laag, en ik wilde koste wat kost werken, kon niet wachten om de handen weer uit de mouwen te steken nu ik zo goed als hersteld was van het bevallingsletsel. Bevallingsletsel? Perineumruptuur, verminkte schaamlippen – ik zocht in Ferhats gezicht naar een aanwijzing dat hij die ongemakken voor zich zag, maar niets. Geen trillende mondhoek, geen frons in zijn voorhoofd. In plaats daarvan deed hij zijn ogen dicht. Twee seconden, drie, drieënhalf, genoeg tijd om op te staan en weg te gaan, het ergens anders te proberen. Maar ik verroerde me niet.

Eén ding moest ik over hem weten, zei Ferhat toen hij zijn ogen uiteindelijk weer opendeed. Een plechtige schittering flikkerde in zijn ogen. Hij ging rechtop zitten in zijn stoel, zijn brede borstkas zwol op. Ik kreeg het gevoel dat ik een bijzonder moment bijwoonde, de onthulling van een monument, een onderscheiding die werd opgespeld. Het

kriebelde in mijn buik, wat moest ik over hem weten, wat in hemelsnaam, wat? Ferhat ademde nog een keer diep in – en eindelijk weer uit.

‘Ik ben een feminist.’

De MEGA GYM was geen fitnessstudio zoals alle andere, de MEGA GYM was een paleis vol glanzende oppervlakken. Geen stofje te bekennen op de elegante zwarte apparaten, geen vingerafdruk op de metalen relingen, geen stofvlokken onder de banken, geen shampooestjes in de douches, geen volle pedaalemmers in de toiletten. Een goede gym is een schone gym, zei Ferhat toen hij me op mijn eerste werkdag rondleidde, alleen als de mensen zich prettig voelden kwamen ze regelmatig, alleen als ze regelmatig kwamen zegden ze hun abonnement niet op. De donkere vloeren weerspiegelden de omgeving.

Vijfendertighonderd vierkante meter, alles op één verdieping: een *cardio floor*, een krachthonk, een *free weight zone*, twee grote lesruimtes, een wellnessgedeelte met sauna, ruime kleedhokken, glazen puien van plafond tot vloer en overal spiegels, spiegels, spiegels.

Daarin ik: joggingbroek, wijd t-shirt. Ik had gedoucht, had zelfs mijn haar gewassen, een beetje concealer, een beetje rouge. Ik zag er heel gewoon uit, onopvallend, een doodgewone vrouw die doodgewoon werk deed om de kost te verdienen. Waarom ook niet.

De bar was het hart van de gym, het centrum. Van hieruit kon je alles zien en werd je door iedereen gezien. Mijn werk was het om smoothies en proteïneshakes te mixen, isotone drankjes koud te zetten, repen te verkopen, bestel-

lingen aan te nemen, fruit en groente klein te snijden, de afwasmachine in en uit te ruimen en het roestvrijstalen oppervlak streeploos schoon te houden. De taken waren afgebakend en simpel, ik hoefde ze alleen maar te vervullen, hoefde er alleen maar te zijn en te doen. Ik hoefde geen problemen op te lossen en geen doelen te bereiken.

‘En, wat heb je hiervoor zoal gedaan?’

Milli's paardenstaart wipte op en neer alsof ie aan een springveer vastzat. Ze was een kop kleiner dan ik en droeg een nauwsluitende combinatie van een rode legging en een bijpassende top. Ik schatte haar een jaar of achttien, wat betekende dat ze half zo oud was als ik.

‘Ach,’ zei ik. ‘Van alles.’

Knikken, wippen, stralen.

‘Cool!’

Zelf was ze net aan een opleiding voor fitnessmanager begonnen, niet ondenkbaar dat ze later ooit een eigen studio zou openen, maar eigenlijk was de MEGA GYM al perfect en Ferhat echt een topchef.

Haar wangen gloeiden even op in de kleur van haar outfit, een verlangend, bijna hartvormig gloeien.

Liefje, wilde ik zeggen, maar ik slikte mijn woorden in.

Ik was niet iemand die liefde zei.

Ik was het niet meer gewend om de hele dag onder de mensen te zijn, ik was vergeten hoeveel zelfbeheersing je daarvoor nodig had. Continu voelde ik de drang om mezelf te krabben op plekken die je in het openbaar niet aanraakte, en

ik moest opletten dat ik mijn hand voor mijn mond deed als ik gaapte. Maar erg hevig leek niemand zich voor me te interesseren. De meeste leden knikten alleen kort als ze langs de bar liepen. *Go for it*, zet 'm op, succes. Als iemand een vraag had of iets wilde bestellen, nam Milli het over, tussendoor werkte ze me in. Sixpack on the Beach, zo heette de shake van de maand, die was in de aanbieding, slechts € 2,80. Verse mango, verse ananas, verse passievruchten, twee volle maatscheppen *tropical flavour*-eiwitpoeder, 300 ml water, alles in de blender, op de knop drukken en klaar.

‘Wil je proeven?’ vroeg Milli, en ze verdeelde het resultaat over twee glazen. *Cin cin*. Het smaakte als gebonden Capri-Sun. ‘Beetje nasmaak hou je altijd,’ zei ze verontschuldigingend terwijl ze aan haar rietje zoog. ‘Maar verder best lekker, toch?’

Wat tegenviel was het staan. Jarenlang had mijn lijf vooral gezeten, het was een kantoorlijf, een metrolijf, een banklijf. Maar er stond geen stoel achter de bar, dus ging ik elk halfuur naar het toilet om in elk geval een paar minuten toe te mogen geven aan de zwaartekracht. Naast de wasbak brandde een geurkaars in een bruin glazen potje, *Green Basil: Step inside a greenhouse filled with fresh plants and herbs*. Uit de speakers jengelde zachte popmuziek, een Spotify-playlist, Great Female Artists. Ik trok mijn voeten op het deksel, leunde tegen de spoelbak, sloot mijn ogen en telde langzaam tot honderd.

Ik begrijp dat je nu teleurgesteld bent.

Vat het alsjeblieft niet persoonlijk op.

Misschien kun je eens een paar dagen vrij nemen?

Woesj. De toiletspoeling stormde mijn gedachten binnen en sleurde alles met zich mee; ik had per ongeluk met mijn schouder de spoelknop ingedrukt.

Als er even niets te doen was, zei Ferhat, kon ik wel wat gaan schoonmaken. Er was altijd wel iets te vinden. De schappen hier bijvoorbeeld, die moesten elke dag met een vochtige doek afgenomen worden, anders ging het er al snel smoezelig uitzien. Hij haalde zijn vinger over het schap met de POWER-MAXXX-poeders die de klanten konden kopen en hield hem voor mijn gezicht. Er zat geen stof op. Ik knikte. Toen haalde ik de verbazend lichte plastic bussen uit het schap, maakte de schone plank nog schoner, zette de bussen weer terug, met de tekst netjes naar voren. Ik kon zinlozere activiteiten bedenken.

Ik haalde glazen op, haalde een doekje over de tafeltjes, zette de afwasmachine aan, hoorde haar borrelen en ruisen, ruimde haar uit, dacht aan vroeger, toen ik aan het eind van mijn werkdag mijn koffiekopjes simpelweg in de kantoorkeuken neerzette. Niet in de afwasmachine, maar op het aanrecht. Dat deden we allemaal zo, we zouden geen vinger hebben uitgestoken voor iets wat niet als *billable hour* kon worden gedeclareerd.

De metalen rietjes moesten met de hand worden schoongemaakt. Daar hadden we kleine borsteltjes voor, die er

precies in pasten. Zij aan zij stonden Milli en ik aan de spoelbak, schoven de borsteltjes in de smalle buisjes, draaiden ze rond, schrobden van boven naar onder, lieten er nog een keer schoon water doorheen lopen en legden de schone rietjes op een theedoek om te drogen, zij aan zij.

‘En, vind je het moeilijk?’

Moeilijk, hoezo moeilijk? Dat ging toch hartstikke makkelijk hier, Milli, erin eruit, easypeasy, een beetje geestdoend misschien, maar moeilijk?

‘Ik bedoel, je bent nog niet zo vaak bij je kleintje weg geweest, toch? Zo’n hele dag?’

O, dat.

Ja, ja, dat was moeilijk.

Vreselijk moeilijk.

‘Ferhat vertelde me dat de vader, nou ja... dat je alleenstaand....?’

Ze draaide haar gezicht naar me toe, koeienogen, stripboektranen.

‘Wat ik alleen maar wil zeggen,’ zei ze, en ze legde haar hand, die nat was van het afwassop, op mijn arm. ‘Je bent echt een sterke vrouw.’